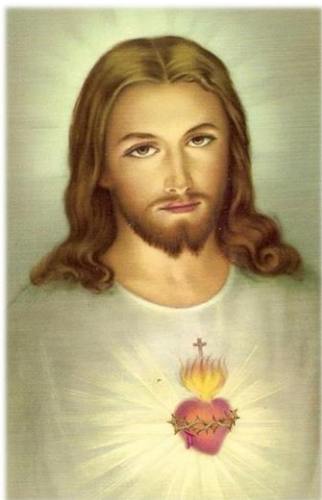


Sedmi petak

preuzeto iz knjižice „Veliko obećanje“, Šibenik 1984.

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.
NOVI VINODOLSKI

„Presveto Srce Isusovo, uzdam se u Te!“



Jedna od najstrašnijih napasti, koja često napadne i pobožne duše, jest napast malodušnosti i nepouzdanja, po kojima sotona prikazuje duši Boga kao previše stroga gospodara, kao suca bez milosrđa, koji uvijek drži u ruci sablju svoje neumoljive pravde, spreman da ih ošine munjama svoje osvete. „Tko zna – šapće napasnik – je li ti Bog oprostio! A jesi li ti baš siguran da si se dobro ispovjedio?... da si iskreno zamrzio svoje grijehе?... da si u milosti Božjoj?... Ne, ne!... nije moguće da ti je Bog oprostio!... Protiv te napasti treba obnoviti duh vjere po kojoj upoznajemo Boga, puna neiskazane dobrote i milosrđa, uvijek spremna da primi raskajana grešnika i više da mu oprosti, ako bi se moglo tako reći, negoli je majka spremna da otme vatri svoje dijete.

Ovdje treba naglasiti da za milosrdno Isusovo Srce oprostiti znači kao neka potreba, slava, veselje:

1. To mu je potreba, jer se njegovo milosrđe ne može pokazati ako ne nalazi nevolje koje ima da uništi;
2. To mu je slava, jer će grešnici spašeni njegovom ljubavlju „sjati kao drago kamenje i bit će kruna božanskog Milosrđa“;
3. To mu je veselje, jer se sav Raj veseli i raduje s njime nad njihovim obraćenjem.

Ma koliko neki bijedni grešnik bio pokriven zloćom, njegovi grijesi iščezavaju u bezdanu Isusova milosrđa kao što kapljica iščezava u moru. Ma koliko bila velika njegova nezahvalnost i zanemarivanje milosti koje mu je već udijelio Bog, i ma koliko bio velik broj njegovih grijehа, oni neće nikad moći nadmašiti veličinu Božjega milosrđa, koje je neizmjerно. Zato sumnjati da Bog može ili hoće oprostiti, znači nanijeti najveću uvredu njegovoj ljubavi prema nama.

Promotrimo, za našu utjehu, što se o tome čita u spisima sretne sestre Beninje: „Piši, moja Beninjo, apostole mojega Milosrđa, da je najglavnija stvar za koju želim da se znade, da sam ja sav ljubav i da je najveća bol koja se može zadati mojemu Srcu – sumnjati u moju dobrotu... Moje Srce ne samo da se sažaljeva nego se ono i raduje koliko god više ima da oprostí, samo ako ga ne smeta ljudska zloća... Kad bi ti samo znala što li bih ja uradio u jednoj duši, pa bila i puna nevolja, samo kad bi me pustila da radim!... Ja toliko ljubim duše! Kako se vatra hrani upaljivim stvarima, tako se moje milosrđe hrani time da liječi nevolje; i što ih nalazi više, to više raste, baš kao što i vatra više raste, što se više stvari baca u nju. Oh! moja Beninjo, kad bi se moglo shvatiti koliko ja ljubim ljude i koliko moje Srce uživa u tome da se vjeruje ovoj ljubavi! Vjeruje joj se premalo... premalo!...

Kad bi ljudi znali koliku nepravdu nanose Bogu sumnjajući u njegovu Dobrotu! Ma koliko bili veliki, golemi grijesi mojih stvorenja, ja sam uvijek spreman ne samo da ih oprostim nego i da sve zaboravim, samo ako se grešnici povrate k meni... Najveća šteta koju sotona čini u dušama, pošto ih je naveo na grijeh, jest nepouzdanje. Ako se neka duša uzda, još joj je put otvoren; ali ako sotoni pođe za rukom da zatvori nečije srce nepouzdanjem, oh koliko mi se treba boriti da opet zadobijem te duše!...

Piši, moja Beninjo, piši neka se zna: – Sigurno je da me sto grijeha više vrijeđa nego jedan; ali ako je taj jedan – grijeh nepouzdanja, teže bi mi ranio Srce nego stotinu drugih; jer nepouzdanje ranjava moje Srce u najosjetljivije mjesto; toliko ja ljubim ljude!

Ove riječi slažu se s onima koje je Isus objavio sv. Katarini Sijenskoj: „Grešnici koji u času smrti očajavaju o mojemu milosrđu, vrijeđaju me mnogo teže i nanose mi veću žalost s ovim nepouzdanjem negoli sa svim drugim počinjenim grijesima... Moje je Milosrđe neizmjerne veće nego svi grijesi koje bi moglo učiniti neko stvorenje.“ Poučeni ovim božanskim poukama, ponovimo i mi s najvećim pouzdanjem ovu

Molitvu za postignuće neograničenog pouzdanja

„Moj preslatki Isuse, neizmjerne milosrdni Bože, Oče koji vrlo nježno ljubiš duše, a osobito bolesnije, koje s posebnom nježnošću nosiš na svojim božanskim rukama, evo me k tebi da te zamolim, da mi radi ljubavi i radi zasluga tvoga Presvetog Srca dadeš milost da se uzdam u Te; da te zamolim za milost da sigurno počivam u vremenu i u vječnosti u tvom ljubeznom božanskom naručju.“

Iz spisa časne sestre Beninje

Živo pouzdanje svemogućé je nad Isusovim Srcem

Iz nekog dalekog kraja u Italiji, koji ne možemo imenovati, neka gorljiva širiteljica „Velikog Obećanja“, koja je u vrlo kratko vrijeme znala raširiti ovu knjižicu u stotinama i stotinama primjeraka, ubirući posvuda najutješnije plodove dobra, i prema kojoj ćemo mi uvijek gajiti najživlju zahvalnost, dostavila nam je u lipnju 1929. ovaj vrlo lijepi izvještaj koji, dok s jedne strane očituje njezinu veliku pobožnost, s druge strane nam bjelodano pokazuje koliko li je istinito, da je živo pouzdanje zaista svemogućé nad Isusovim Srcem.

„Radosna sam što mogu napokon izvršiti svoje obećanje i dojaviti vašemu svećeničkom srcu velike milosti koje je dobri Isus htio udijeliti mojoj obitelji...

U mjesecu siječnju prošle godine, zbog nekih osobitih i vrlo teških prilika, neki naš rođak našao se u zaista sudbonosnu položaju. Potpuna propast prijetila je njegovoj obitelji – propast, koja je bila zahvatila i nas... S ljudske strane nije bilo nikakve, ama baš nikakve nade da bi se mogla spriječiti ta propast. Ponavljam vam s potpunom i savršenom sviješću da govorim istinu; sve je bilo izgubljeno. Ne umijem vam opisati našu bolnu tjeskobu...

Puni žive vjere, posvetismo Gospi Lurdskej sve svoje, stavila sam kućni ključ u ruke lijepe Djevice, koju imamo u svom vrtu, i ona, Djevica sveta i čista, udostojala se primiti ovaj dokaz našega živog pouzdanja, i dovela nas je k Srcu svoga božanskog Sina na način gotovo bih rekla – čudesan.

U mjesecu kolovozu bili smo u planini, još uvijek pod pritiskom onoga velikoga križa. Jednoga dana, kad smo bili najneutješljiviji, pođosmo svi zajedno u kapelicu onog sela, gdje je samo za nas onaj dan bio Isus u presvetom Sakramentu. Sa živom vjerom uzeli smo dvoje naših mališana, maloj su tri godine, malomu pet. I učinismo da se popnu na oltar da pokucaju na vratašca tabernakula i razgovaraju...“

– Čuješ li nas, Isuse? Nemoj reći ne – malim prijateljima N..., N...

„Dotle smo mi klečali pred Isusom i prosili čudo, obećavajući da ćemo posvetiti svoj život širenju kraljevstva Presvetog Srca, osobito pod oblikom pobožnosti Prvih devet petaka.

Od toga dana u našoj kući slijedilo je pravo čudo za čudom. Presveto Srce Isusovo htjelo je da za nas učini čudesnih stvari. Ono nas, da tako kažem, od sata



do sata nosilo na rukama i davalo nam snage i odvažnosti da nadvladamo zapreke po ljudskom sudu nesavladive. Nema ništa pretjerano u ovim mojim tvrdnjama. Oni koji su izbliza svjedočili ovom, ne mogu protumačiti takvih promjena i zajedno s nama nazivaju našu povijest pravim čudom milosrđa Presvetog Srca.

Ne samo da je nestalo svake opasnosti nego je Isus znao tako dobro srediti zapletenu gužvu naših poslova, da nam je upravo na jedan Prvi petak u mjesecu dao da sklopimo sjajnu pogodbu, kojoj se upravo nismo nimalo nadali. Pa da još bolje uvidimo, da smo sve dobili po njegovu božanskom milosrđu, drugoga prvoga petka u mjesecu htio je da nam udijeli još jednu vrlo veliku milost.

Kako smo učinili naše obećanje pred Isusovim nogama, odmah stanemo misliti na to da ga izvršimo, i baš tada mi dođe prvi put u ruke vaša knjižica „Veliko Obećanje“. Odmah sam kupila stotinjak primjeraka, koje sam sa slikom Presvetog Srca odnijela u svaku kuću onoga gorskog sela, moleći svakoga da se složimo i učinimo Devetnicu prvih devet petaka.

Isus je tako uredio da su oni dobri mještani, inače vrlo spori na svete Sakramente, shvatili i sa zanosom prihvatili naknadnu pobožnost Prvih petaka; i s prvim petkom u rujnu započesmo dragu Devetnicu koju su svi s pravim zanosom vršili do svršetka. Završismo sa svetkovinom Presvetog Srca. Zamislite! Bilo je slučajeva da poneka žena već preko dvadeset godina nije bila pristupila svetim Sakramentima. Isus je bez sumnje dragovoljno primio naknadu onih jednostavnih i dobrih srdaca. Međutim, i u drugim mjestima, uvijek po vašoj knjižici „Veliko Obećanje“, započese pobožnost Prvih petaka i svugdje sa zaista utješnim uspjehom...

Isus upravo hoće da kraljuje u svim srcima, i ja sam tako sretna i tako zahvalna za veliku milost koju mi daje da ga mogu uvesti u tolika i tolika mjesta. I u ovoj varošici, iz koje pišem, Isus je htio da se dozna za Obećanje njegova Milosrđa... Ispričovijedala sam vam ukratko našu milost koja se može nazvati skupom milosti, jer je svaki dan Isus bio dobar prema nama.“



POBOŽNI UZDAH:

O Srce Isusovo, bogato milosrđem za sve koji te zazivlju, smiluj nam se!